

Valul lui Traian

Vasile Alecsandri

Pe câmpia dunăreană, care fuge-n depărtare,
Unde ochii se afundă dintr-o zare-n altă zare.
Ca pe sânul fără margini și pustiu de ocean.
Unind două orizonuri, iată valul lui Traian!
El se-ntinde ca o brazdă ce pe urma-i colosală
A săpat, în primul secol, o triremă ideală.
Sau ca frânghia destinsă a giganticului arc
Ce-l purtă, luptând cu Roma, Decebal, falnic monarc.
O! miragiu sublim, fantastic!.. Prin o pulbere de aur
Gândul meu răpit în spațiu ca pe aripi de balaur
Întrevede legioane deșteptate din mormânt
Călcând, val de năvălire, peste valul de pământ.
Torent lung de umbre-antice, în lumină el apare,
Strălucit sub arme scumpe, sub hlamide consulare,
Și trezind cu al său vuiet de ostași învingători
Iarba câmpului și codrii munților apărători.
Iată-n frunte Sagitarii și Veliții, limbi străine,
Înarmați cu proasce, scuturi și cu șapte javeline.
Ferentarii ce, ca dâșii, au pe capetele lor
Piei de fiare-ngrozitoare și calige la picior.
Apoi Galii bravi și veseli ce glumesc pe Celtiberii,
Și Romanii în cohorte urmăriți de Cavalerii,
Ce se-mpart în zece turme, purtând coiful de oțel
Cu o creastă de lungi pene care fâlfâie pe el.
Legioanele conduse pe a Daciei câmpie
De tribuni și de centurii înarmați cu vergi de vie,
Sunt urmate de trofee, de sclavi mulți, de șefii daci
Și de care mari cu aur ce-s mânate de săraci.
Conuri, buciume și tobe sună falnice fanfare!
Lungul val de năvălire pe-ale Daciei hotare
E menit să se iezească contra altor năvăliri...
Dar ce vis! în care timpuri se pierd triste-mi gândiri?
Pe colnicul rotund, verde, la al vânturilor suier
Cântă umbra lui Murgilă un păstor din al său fluier.
Lângă dânsul doarme-un câne; pe sus zboară un vultan
Și o turmă de oi blânde pasc pe valul lui Traian!